

на преко сто „круна“. Свет око Љеша и Скадра, који је љубоморно чувао сребро, преполовио је намах своју имовину.

Албанија је економски исцрпљивана. Народу није дато ништа и он је, и онако оскудан, дошао до глади. У тридесет првој години гладовало се и у баснословно питомој Музикеји.

Овде онде украј мора виђа се по који чифлик узет од Италијана „под закуп за 99 година“. Ту се или гаје краве или подиже угледан виноград или савременије обрађује земља. Раде Албанци као наполичари или надничари. Непрестано је на дневном реду насељавање Музикеје са 100.000 Калабреза. Веровало се, да ако се није раније успело, проћи ће се с том намером при последњем финансијском споразуму.

Свака лира дата Албанији повлачи за собом нове „инструкторе“. Они су прво у пешадији, па прелазе у артилерију. Потом их добија гранична трупа. После долазе „обавештајни официри“ да прибављају податке на нашој страни и муте „за заједничку савезничку ствар“. Шеф краљеве војне канцеларије постаје генерал Паријани, стварни командант војне снаге у Албанији. Ти „инструктори“ примају постепено команде и ђенералштаб. Па се и за везу са страним војним изасланицима одређује италијански потпуковник Габријели. Војне школе добијају кратке италијанске пелерине, оне дугачке плаве дају се албанским официрима „на дар“. Иначе ту господу позивају у италијанско посланство на вечеринке забављања ради, па после су на реду италијански ордени придобијања ради.

II

Инспекција г. Грандија

Долазак г. Грандија двадесетдевете године имао је за смер разматрање дотадањег рада. Шта је видео г. Гранди? Лепу зграду Народне банке у Драчу на којој се статуа победоносне Италије одмара на домаку плавих таласа. (Било би сувише смело тврдити како онај господствени кип претставља Албанију). И зараду те исте